

O! HERRE, du hjelp os! Vi be dig derom,
Och nu til os kom.

35. Kom för hem Din Brud,
Som Du har utkorat och klädt i din frud.
Lat werlden omvändas, om möjligt är,
Och kom sen med domen, o! Frälsare får.
Skilg slagget från gullet, för Bruden din hem
Til Jerusaleem.

36. Din Ande och Brud,
Nu ropar tilhopa: Kom Jesu vår Gud!
De tröstande sällarne ropa: och kom!
A! måtta vår hunger, kom sedan till dom.
I döden och domen, hjelp mildaste Gud!
Din fattiga Brud.

37. Lof, ära och pris,
Ske HERREN, som endast är mäktig och wis,
Hans Namn ware priset af ånglarna mång.
Och uphögt utaf Öfwer-ånglarnas sång.
Ja, Amen, dig ware och ära och magt,
Af syndare sagt.

Exemplaret kostar 1 R.

GS 2001

En

Ganska estertänkelig och härlig

Sisa,

Om den tillkommande

Yttersta Domen, 24

Och

Swad derwid bör betraktas,

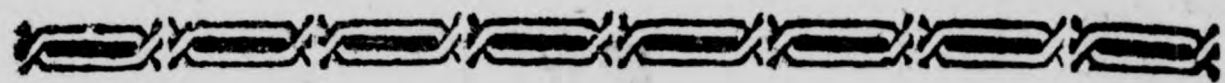
I några ensalbiga Verser sammansattad,

Och

siunges efter sin egen behageliga Melodie.

Best, tryckt hos E. P. Sandqvist 1800.

1.

Det kommer en Dag,
Då åntlig från Himlen skal höras et slag:
Så hela Werlds-byggnaden baswande blir
Och Domarens tecken i högden man sir;
Då alla de döda, båd' stora och små,
De skola upstå.

2. At Yttersta Dag,
Skall komma, och lärer Guds ord och Guds Lag.
Vi wetar, wi tro och bekänna det ock,
Fast måstadel'n leswa i synden ändock.
Hur går det då åntlig? Hvad tar det för slut?
Det ser illa ut.

3. Guds dag kommer wist,
Det säger vår endaste Hæne och Christ;
Men tiden och stunden är icke bekant.
Eho derpå twiflar, får se det blir sant,
När dagen inbryter och han måste fram
För Domaren sann.

4. De Döde upstå,
Då skola, när som Guds basun börjar gå.
Och baswet och jorden de skola framge
Från sig de Döda, som uti dem är;
Slätt ingen undkomma ell' undslippa kan.
Man måste der an.

5. Då skiljas de åt:
De fromma på höger: de andra med gråt
På wänster mänd ställas, at domen sin få,
Den de här i werlden ej tänkte uppå;
Ty Domaren ser här Personen ej an:
Rättwist dömmar Han.

6. Då sker ofelbart:
At Böckerna skola upläsas med fart:

De

De döde bli dömda, som skrifwit der står,
Och hwar en sin lön, som han handlat här, får.
De fromma få lifwet, de andra få dö
Och ewiga nöd.

7. Dycklig är den,
Hvars namn i Guds Bok icke finnes igen:
Hans samwet nu waknar, han baswande står
Och måst nu besara hur med honom går,
Ty då är för sent at ta Nåden emot,
Med bättring och bot.

8. Ja, tiden är all,
Och Nåden är ute, som mottagas skall.
En Ewigghet börjar, som aldrig tar slut
Och Elden trändes, som aldrig släcks ut,
Och Domen nu redan afkunnader är;
Som lyder så här:

9. Förbannade gå,
At ewiga plågor med djeflarna få.
I mig ej bewisat det ringaste godt:
Derföre i ewigt sku blifwa til spott.
Jag kände er aldrig. Til ewiger tid
Går bort ifrån mig.

10. Nu måste de gå
Til elden och röken och mörkret der blå,
Som Djeflenom endast har warit beredt;
Men aldrig af menniskom borde bli sedt:
Som Jesus förlofat från helfwetes glöd,
Med pins och dö.

11. Ack! Helige Gud!
Din dommar ä' rätt och sanne Din Bud;
Du hatar all skrymtan, all falskhet och list;
Men tro och upriktighet åtkar du wist.
Ja, du äst rättfärdig och helig och wis;
Dess ware dig pris.

12. Nu

12 Nu, salig är den,
Som här uti tiden haft Jesum till vän
Hans hjerta det glöds när han Jesum får se
En nådig mot honom mänd' Jesus sig te
Till alla, som Jesum haft hjertliga kär,
Han säger så här:

13. Vålsignade Barn
Som lärt Er frälsas ur syndenes garn:
I Kolen så ärfwa ewinnerlig ro,
Hos mig och min Fader i ewighet bo.
Jag eder förändja och hugna nu skal
I ewighet all.

14. Så gå de nu in,
At ewigt förblifwa hos Frälsaren sin:
De wörda hans pina och heliga Blod,
Som runnit til deras förlofning så god.
De loswa och wörda och irottina der ej
I ewighet, nej.

15. Halleluia! Euf,
Och Amen, de sjunga i Himmels Huf,
Guds Lam som war eddar, högst wärdigt det är
At prissas, uphödas, tillbedjas, ha kär:
Som of återwunnit och frälsat af nöd,
Med blod, jär och dö.

16. Nu, glädjen blir stor,
Ja större än någon i werlden det tror;
Förnufter utarunda det, aldrig förmår:
Förståndet och wiljan dertil ej förslår;
Men HERren allena utsäga det kan,
Och gifwa försann.

17. Han är A och O,
De saligas frögd och beständiga ro;
Som icke betarswar mer solenes stien;
En Lambet uplyser det Lämplet allen.

Den

Den Solen, det ljuset, den glöden de ha.
Her Sjett Jehowah.

18. De utwaldas klar,
Nu dricka af brunnen och källan så klar,
Som flyter af lefwande watten hwar stund,
Upfriskar des hjerta och innersta grund,
Och lifsens så söda fruktbarande träd,
De mätta sig med.

19. Des enda begär,
Her tacka och loswa sin Frälsare kär;
At honom tillbedja och wörda med rit,
Her nu deras alfwar och heliga nit.
De prisa och loswa Guds trohet och nåd,
Och kärlighets råd.

20. Hvad tycks dig min själ?
Åstundar du också at ewigt må wäl?
Så glöm då bort werlden och all hennes frögd,
Och längta at komma till himmelens bögd,
Låt HERren så draga ditt hjerta dertil:
Det göra, han wil.

21. Det är hans behag,
Hans ständiga wilja och hjertliga lag,
At göra dig salig och lära dig tro;
At göra dig nögder och gifwa dig ro.
Det wäntar hans marker som han här utstod,
Hans förk och hans blod.

22. Men wägen är smal,
Som drager til ewiga årones Sal,
Och porten är tränger ty äro de så
Som kunna den finna och wilja den gå.
Det fordras en rättfäffens bättring och tro,
At komma ut ro.

23. Sen kommer det an:
At löpa försigtigt sin salighets bahn;

Den

At waka och bedja, ha lampa och ljus,
Om man skal gå in uti Himmels Hus;
At redliga kämpa, om Erönas man skal
I ewighet all.

24. Den vägen är bred,
Som drager ut pinan och afgrunden ned:
Derpå wandra många: det går också lätt
Til hellsmetet resa på tusende sätt:
Och porten är wider, det kostar ej på,
At kunna ingå.

25. O! Människa wälg;
Men wälg nu det bästa och säsången sålg:
Wänd äter at sofwa på syndenes bädd:
Beräk dig, och war om din salighet rädd.
Ej skada tillbaka på werldenes flädd:
Du blifwer besnörd.

26. Låt wäcka dig wäl
Af sömnen, låt Jesus så frälssa din själ.
Och skada rätt flitigt hans lidande an,
Hans lefnad låt blifwa din lefwerens plan,
Och gif dig helt öfwer åt Gräfsaren din,
Med hjerta och sinn.

27. Si! tiden är fort:
När glaset utrunnit, så måste du fort.
Är du då beredder så går det dig wäl;
Men hwaräst och icke, olycklig din själ,
Som synden betala, i ewighet skal
Med pina och qual.

28. Du lefwer ju nu:
Om länge det warar, det wet intet du.
Ej kan nå'n berätta dig dagen förut,
Och säga: Si! då skal ditt lif taga slut.
Derföre, emedan Guds röst ropar: Kom
Så fåre wänd om.

29. Ad

29. Ad! Kom låt oss gå:
Föröka hwarad lycka i tiden wi så,
At samla oss skatter, som mat ej förtär,
Och huswar at sjåla, omöjligt är
De skatter, som Jesus förwärfwat oss har,
När förskäff han war.

30. Det blifwer derwid:
At hwem som här winner, han får sedan frid,
Hwar någor och kämpar, fast striden är lång.
Om redligt han kämpar, han Erönes en gång.
Wintläggom oss derföre flitigt uppå,
At Kronan wi så.

31. Si! tiden han går:
Tinglaset det ruiner och Klockan hon slår
Om sidder insinner sig döden och med,
Uträttar sitt fall och besördrar oss ned
I grafwen; Sen domen wi wänte uppå:
Då wi sku upstå.

32. Då gäller det på,
At kunna rättfärdig för Gudi bestå:
All skrymtan, förtällning och skenbelig dygd,
Här blifwer til skam och ewinnerlig blöd;
Men trohet och sanning och menlöshet all
Der Eröna Gud skall.

33. Fördenfull och lätt
Ej wärdslöst förspilla vår Borgare rätt:
Det arfwer, som Jesus förwärfwat oss har,
Då han all vår synd och förbannelse bar:
Det ewiga lifwet, den saliga ro,
Som giffs dem som tro.

34. Ja! Skyndom oss fort:
At wi måge komma på rätta vår ort,
Och slippa all oro, all fruktan och sorg;
Men åga vårt hemwist i himmelens borg,

O!